

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

G.N. V., narozená ...
bytem ...
zastoupená zákonným zástupcem B.,
bytem tamtéž
zastoupená advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti
žalovanému

**Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2014, č.j. MV-52714-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 4. 12. 2014, č.j. MV-52714-3/SO-2014, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 9 800 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce Mgr. Nadi Smetanové, advokátky.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2014, č.j. MV-52714-3/SO-2014, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 30. 1. 2014, č.j. OAM-307-18/TP-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně, cizí státní příslušník, je nezletilým dítětem narozeným na území České republiky dne 17. 11. 2012. Dne 7. 1. 2013 podala žalobkyně prostřednictvím zákonného zástupce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, přičemž v žádosti jako účel pobytu bylo uvedeno – narození na území ČR. V době narození, resp. podání žádosti žalobkyně její rodiče pobývali na území na základě povolení k trvalému pobytu (otec) a povolení k dlouhodobému pobytu (matka). Ministerstvo následně v průběhu pobytového řízení zjistilo, že u otce žalobkyně bylo dne 26. 8. 2013 zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, které nebylo k okamžiku vydání prvoinstančního rozhodnutí pravomocně ukončeno. Dne 10. 12. 2013 obdrželo ministerstvo výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob otce žalobkyně, ze kterého bylo zjištěno, že otec žalobkyně byl rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2012, resp. rozhodnutím Vrchního soudu v Praze, jakožto soudu odvolacího, ze dne 23. 11. 2012 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 4 let.
4. V prvoinstančním rozhodnutí ministerstvo konstatovalo, že s ohledem na nepodmíněné odsouzení otce žalobkyně k odnětí svobody na dobu čtyř let nebyla prokázána skutečnost, že se jedná o společné soužití žalobkyně s jejím otcem, tj. rodičem, který pobývá na území na základě uděleného povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně žije ve společné domácnosti s matkou, která má na území povolení toliko dlouhodobý pobyt. Jednou z podmínek udělení trvalého pobytu dle § 88 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je však společné soužití nezletilého nebo zletilého nezaopatřeného cizince s rodičem, který na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Jelikož otec žalobkyně vykonává trest odnětí svobody nepodmíněně, nejedná se o společné soužití žalobkyně s rodičem, který pobývá na území na základě uděleného povolení k trvalému pobytu. Z tohoto důvodu ministerstvo žádost žalobkyně prvoinstančním rozhodnutím zamítlo dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, proti čemuž bylo podáno odvolání.
5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry ministerstva. K námitkám uvedeným v odvolání konstatoval, že ministerstvo správně posuzovalo žádost žalobkyně podle výše uvedených ustanovení. Byť § 88 zákona o pobytu cizinců neobsahuje výslovný odkaz na § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona u žádosti cizince narozeného na území, takový

postup dle žalovaného vyplývá ze systematického zařazení uvedeného ustanovení a logicky z jeho obsahu. Dle žalovaného § 88 pamatuje na specifické případy cizinců narozených na území. Odstavec 1 tohoto ustanovení řeší otázku fikce a lhůtu k podání žádosti. Odstavce 2 a 3 doplňují úpravu pobytových oprávnění, jak jsou upravena v Hlavě III nebo Hlavě IV. Dle žalovaného je tento jeho výklad podpořen i důvodovou zprávou k § 88 a § 89 zákona o pobytu cizinců. Specifikum tedy spočívá toliko v úpravě fikce. V žádném případě se nejedná o speciální druh žádosti pro děti narozené na území. Podmínkou dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je pak společné soužití cizinců, přičemž není podstatné, jak subjektivně vnímají odloučení z důvodu výkonu trestu odnětí svobody otec a matka žalobkyně, zda otec považuje svou situaci za trvalou či nikoliv. Podstatné je, že objektivně není možné, aby žalobkyně minimálně po dobu výkonu trestu jejího otce s ním žila ve společné domácnosti (realizovala pobyt). Její otec se o ni nemůže postarat ani jí poskytovat potřebnou péči. Jelikož byla žádost zamítnuta dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců není zde ani povinnost posuzovat přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný dále uvedl, že v případě společného soužití se musí jednat o situaci, kdy rodič s dítětem na území skutečně žije, což není dáno v situaci, kdy rodič není objektivně schopen se o dítě starat, stýkat se s ním, přispívat na jeho výživu apod. Žádost byla přitom podána již v době, kdy bylo zřejmé, že žalobkyně s otcem nežije, narodila se jen 7 dní před tím, než nabyl právní moci rozsudek v trestní věci otce. Otec žalobkyně prakticky po celý její život pobývá ve výkonu trestu, žalobkyně je zcela závislá na péči matky, která má na území povolen dlouhodobý pobyt.

II.

Argumentace účastníků

6. Žalobkyně namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Správní orgány neodůvodnily svůj závěr, že aplikace § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyplývá ze systematického zařazení uvedeného ustanovení a logicky z jeho obsahu. Argumentace žalovaného neobsahuje nic, co by objasnilo aplikaci § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s ohledem na tuto systematiku a logický obsah. Rovněž odkaz na důvodovou zprávu je irelevantní, neboť ta se týká znění zákona v roce 1999, přičemž od té doby byl zejména vypuštěn odkaz na již neúčinný § 65 zákona o pobytu cizinců. Závěr, že se nejedná o speciální druh žádosti, rovněž není odůvodněn. Dle žalobkyně zákon o pobytu cizinců v § 88 nestanoví podmínku společného soužití cizinců, bez zákonné opory (zmocnění) proto došlo aplikací § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona k rozšíření podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu, přestože se jedná o samostatnou úpravu včetně úpravy náležitostí žádosti. O tom svědčí zařazení do samostatné hlavy zákona a obsah § 88 a § 89 zákona o pobytu cizinců, úprava je tedy úplná. Zákonodárce odlišil případy dětí narozených na území od dětí, které mají teprve na území vstoupit. Každé rozhodnutí vydané ve správním řízení musí být navíc přiměřené a odpovídat požadavkům dle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný však konstatoval, že ministerstvo v tomto případě nemělo povinnost posuzovat přiměřenost vydaného rozhodnutí, s čímž se žalobkyně neztotožňuje a spatřuje v tom nepřezkoumatelnost.
7. I přes výše uvedený nesouhlas s aplikací § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žalobkyně z procesní opatrnosti rovněž uvedla, že otázka společného soužití, pokud by se posuzovala, není v posuzované věci zasažena, neboť toto nezahrnuje pouze společné

bydlení, nýbrž i finanční rozměr. Výkon trestu má přitom pouze dočasnou povahu, po jeho ukončení bude pokračovat soužití v celé šíři.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. Přezkoumatelným způsobem bylo zdůvodněno, jak byly vypořádány námitky žalobkyně v odvolání. Zákon o pobytu cizinců neumožňuje „samostatně“ podat žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 88. Smysl uvedeného ustanovení je především v úpravě pobytu do doby, než bude rozhodnuto o žádosti (tzv. fikci), a ve stanovení toho, o jaké druhy pobytu může zákonný zástupce takového dítěte požádat. Tyto druhy pobytu jsou upraveny v Hlavě III. nebo IV. Dané ustanovení tedy upravuje pouze určitá specifika, ale podmínky těchto žádostí se řídí ustanoveními Hlavy III nebo IV. U nezletilých dětí je to zejména § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně pobyt se svým otcem nemůže realizovat, neboť ten se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, nemůže proto o ni pečovat, není naplněno společné soužití, které zahrnuje především zejména společné bydlení. Finanční rozměr podílení se na péči nebyl žalobkyní specifikován a dle žalovaného ani nemá vliv na posouzení žádosti. Rovněž, že výkon trestu je pouze dočasný, není relevantní, neboť podmínky pro povolení k pobytu musí být splněny především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu, přičemž v tomto případě společné soužití žalobkyně s otcem nelze realizovat. Nedůvodná je i námitka nepřiměřenosti, neboť při zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo není povinno ani oprávněno posuzovat zásah do soukromého a rodinného života. Ministerstvo nemá možnost toto zohlednit, jako je tomu v případě dle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. K tomuto se vztahovalo i odůvodnění rozhodnutí, § 2 odst. 4 správního řádu proto nebyl porušen.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně k výzvě soudu s tímto nevyjádřila svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
10. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
11. Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.
12. Podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.

13. Podle § 89 odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti podle § 88 odst. 3 je zákonný zástupce narozeného cizince povinen předložit náležitosti podle odstavce 1 písm. a) a b), tj. cestovní doklad, rodný list dítěte.
14. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.
15. Městský soud úvodem podotýká, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost je dána v případě vnitřních rozporů mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním či rozporností odůvodnění, atd. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů však nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).
16. Žádnou takovou vadu však městský soud v posuzované věci neshledal. Je sice pravdou, že žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí toliko konstatoval, že postup ministerstva vyplývá ze systematického zařazení § 88 zákona o pobytu cizinců a logicky z jeho obsahu. Nicméně na straně 4 po citaci příslušných ustanovení následně uvádí, že odstavce 2 a 3 § 88 zákona o pobytu cizinců řeší, jaký „druh“ žádosti zákonný zástupce podává. Z toho vyplývá, že pro žalovaného tedy těmito ustanoveními nejsou řešeny podmínky jednotlivých druhů pobytových oprávnění. Tyto jsou dle jeho názoru upraveny zvlášť v Hlavě III a IV. Odkazem na důvodovou zprávu žalovaný sledoval objasnění záměru zákonodárce s takto přijatou úpravou. S tímto žalobkyně nemusí nesouhlasit (například pro pozdější vývoj právní úpravy), nicméně tento nesouhlas nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z uvedeného tedy i vyplývá, proč žalovaný nepovažuje dané ustanovení za speciální důvod žádosti dětí narozených na území. Rozhodnutí je tedy přezkoumatelné. Následně se proto soud zabýval tím, zda ze strany správních orgánů došlo k nezákonnému rozšíření podmínek pro udělení pobytového oprávnění, v důsledku čehož byla žádost žalobkyně zamítnuta.
17. Účastníci nečiní sporným, že se žalobkyně narodila na území České republiky. Žádost o vydání pobytového oprávnění – povolení k trvalému pobytu byla žalobkyní prostřednictvím zákonného zástupce podána ve lhůtě dle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a rovněž byly k žádosti doloženy všechny zákonné náležitosti dle § 89 téhož zákona, přičemž u žalobkyně byl zákonným zástupcem, který pobýval na území na základě trvalého pobytu, toliko její otec, matka disponovala „pouze“ povolením k dlouhodobému pobytu.

18. Podstatou sporu je, zda se u cizince narozeného na území současně s § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců aplikuje i § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona, který vyžaduje společné soužití cizinců, případně zda narození na území je samostatným důvodem k vydání pobytového oprávnění. V posuzované věci byl totiž otec žalobkyně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody ve věznici s ostrahou. Dle ministerstva, resp. žalovaného proto realizace soužití žalobkyně a jejího otce nebyla objektivně možná (po dobu, co je otec ve výkonu trestu, nemohou spolu žít ve společné domácnosti, otec se o ni nemůže starat, ani ji poskytnout potřebnou péči). Žalobkyně se naopak domnívá, že se u § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jedná o samostatné povolení upravené zvlášť, není proto třeba splnit podmínku společného soužití. Městský soud proto přistoupil k výkladu smyslu § 88 zákona o pobytu cizinců.
19. Žalobkyně v této souvislosti upozorňuje zejména na systematiku zákona o pobytu cizinců – samostatnost úpravy pobytu v Hlavě V - pobyt cizince narozeného na území. Ze systematického hlediska je skutečně nutné dát žalobkyni za pravdu, že se § 88, společně s § 89 upravujícím náležitosti k žádosti, již od samého počátku platnosti zákona nacházel vždy v samostatné hlavě. Tato dvě ustanovení jsou ostatně jedinými ustanoveními Hlavy V. Na druhou stranu není možné opominout, že ve svém původním znění toto ustanovení i přes úpravu v samostatné hlavě uvádělo, že pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost policii o udělení víza k pobytu nad 90 dnů, nebo je-li důvod podle § 65 o udělení povolení k pobytu. Ustanovení § 65 se nacházelo v Hlavě IV - trvalý pobyt na území a umožňovalo získat pobyt bez předchozího nepřetržitého pobytu na území. Dle názoru zdejšího soudu nelze tedy vycházet pouze ze systematiky zákona o pobytu cizinců – samostatnosti hlav. Přestože úprava týkající se narození cizince byla a zůstala dodnes v samostatné hlavě, nelze odhlédnout od toho, co touto úpravou zákonodárce v konkrétní době zamýšlel a zamýšlí.
20. Uvedený § 88 tedy původně výslovně odkazoval na § 65 zákona o pobytu cizinců, čímž existovala přímá vazba mezi těmito ustanoveními (hlavami). Důvodová zpráva k původnímu znění § 88 uváděla, že ustanovení řeší problematiku pobytu cizince, který se narodil na území tak, aby tento cizinec od okamžiku narození měl zákonem *dočasně* upraven pobyt ze zákona. V rámci tohoto pobytu ze zákona *pak lze* tomuto cizinci *legalizovat pobyt formou některého z druhu pobytu* podle návrhu zákona. Dle soudu není proto pochyb o tom, že původním úmyslem zákonodárce nebylo koncipovat narození jako samostatný důvod pobytového oprávnění. Žalobkyně však namítá, že toto je již irelevantní, neboť od té doby prošly § 88 a § 89 zákona o pobytu cizinců změnami, zejména vypuštěním odkazu na § 65. Soud tak musel zodpovědět otázku, zda v průběhu novelizací došlo i k posunu smyslu právní úpravy a koncipování nového důvodu pro vydání oprávnění k pobytu.
21. Ke zrušení této výslovné provázanosti došlo hned první novelizací zákonem č. 140/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Důvodová zpráva k tomu uvádí, že v návaznosti na změny § 65 a § 66 byl nadbytečný odkaz na důvod podle § 65. Současně se úpravou § 88 odst. 3 vytváří fikce trvalého pobytu narozeného dítěte (zejména s ohledem na zajištění zdravotní péče), jehož zákonný zástupce má na území povolen trvalý pobyt (viz bod 71 důvodové zprávy).
22. Mezi tyto změny patřilo i výslovné zakotvení úpravy trvalého pobytu pro cizince, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince, jenž na území pobývá na základě

povolení k pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců, v § 65 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Důvodová zpráva v této souvislosti konstatuje, že se vytváří předpoklad pro povolování trvalého pobytu dětem, aniž by bylo nutné povolení tohoto pobytu podmiňovat splněním „čekací lhůty“. Dítě tak může z hlediska pobytového získat neprodleně právní status, jako jeho rodič – cizinec (viz bod 48 důvodové zprávy). Současně srovnávací tabulka k návrhu zákona k tomu uvádí, že ve vztahu k Úmluvě o právech dítěte, vyhl. pod č. 104/1991 Sb., (konkrétně čl. 3, případně čl. 24) se tímto sleduje zajištění péče nezbytné pro blaho dítěte, včetně práva na nejlepší dosažitelnou zdravotní péči. Z výše uvedeného lze tedy dle názoru soudu dovodit, že i po vypuštění výslovného odkazu na § 65 zákona o pobytu cizinců tato provázanost obou hlav zůstala zachována, bylo však již zbytečné odkazovat na uvedené ustanovení.

23. Zákonem č. 161/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, došlo k výraznější úpravě povolování trvalých pobytů cizinců. Nicméně dle důvodové zprávy k tomuto zákonu zůstává zachována možnost povolení trvalého pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu cizince na území České republiky (úprava byla přesunuta z § 65 do § 66). Důvody tohoto povolení, tj. humanitární důvody, jiné důvody hodné zvláštního zřetele, dále je-li to v zájmu České republiky, a do zákona i dříve výslovně přidaná možnost žádosti pokud o oprávnění k pobytu cizinec žádá jako dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti jejich společné soužití, jsou tedy v podstatě i nadále kontinuální.
24. Další novelizace zákona o pobytu cizinců ve vztahu k § 88 tohoto zákona toliko sledovaly sjednocení pobytového režimu cizinců (rodiče a dítěte) u jednotlivých druhů pobytu. K tomu došlo zejména zákonem č. 379/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 379/2007 Sb.“). Dle důvodové zprávy k tomuto zákonu se: *„Cizinci narozenému na území navrhuje zajistit stejný pobytový status, jaký byl přiznán jeho zákonnému zástupci. Stávající právní úprava nezohledňuje zejména případy, kdy se na území narodí dítě cizincům, kterým bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu (např. za účelem společného soužití rodiny). V případech, kdy zákonný zástupce na území pobývá na základě víza, bude pro dítě žádat rovněž o udělení víza, jak stanoví § 88 odst. 2.“* Smyslem novelizací v podstatě završené zákonem č. 379/2007 Sb. proto bylo umožnění podání takové žádosti o pobytové oprávnění odpovídající *druhu* pobytu rodičů a odstranění situací, kdy zákonný zástupce musel v některých případech (například u dlouhodobého pobytu) žádat pouze o udělení víza k pobytu nad 90 dnů. Jinými slovy umožnit narozenému dítěti disponovat stejným druhem pobytu jako byl u jeho zákonného zástupce - srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2016, č.j. 33 Cdo 2039/2015, který se vývojem této úpravy podrobně zabýval v souvislosti s účastí narozeného dítěte na veřejném zdravotním pojištění. Jiný významový posun, tj. koncipování nového důvodu oprávnění k pobytu v důsledku vývoje právní úpravy, městský soud neshledal.
25. Městský soud proto konstatuje, že k vypuštění výslovného odkazu na § 65 zákona o pobytu cizinců, potažmo na Hlavu IV, a k následným novelizacím došlo zejména kvůli čím dál tím komplexnější úpravě druhů pobytových oprávnění, nikoli s úmyslem koncipovat nový důvod pobytového oprávnění, tzn. narození cizince na území.

26. Městský soud rovněž nemůže souhlasit s žalobkyní, pokud jde o její argumentaci ohledně úplnosti právní úpravy narozeného cizince v samostatné hlavě s ohledem na její obsah. Z úpravy v § 88 zákona o pobytu cizinců je dle soudu zřejmé, že obecnými a neměnnými podmínkami jeho aplikace od počátku platnosti zákona až do současnosti jsou, aby se dítě narodilo na území České republiky, a dále aby zákonný zástupce narozeného cizince pobýval na území na základě oprávnění k (trvalému) pobytu. Jak již soud uvedl výše, rovněž náležitosti k žádosti v § 89 zákona o pobytu cizinců jsou součástí zákona po celou dobu jeho platnosti. Ani z jejich přítomnosti, resp. obsahu v samostatné hlavě nevyplývá, proč by se mělo jednat o nový důvod pobytového oprávnění. Co ale nebylo a není součástí této úpravy, jsou vlastní způsoby rozhodnutí o žádosti, tj. například důvody jejího zamítnutí.
27. V této souvislosti i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 16. 2. 2015, č. j. 15 A 90/2013-52, konstatoval: „[S]oud upozorňuje na skutečnost, že zmíněné ustanovení § 88 zákona neupravuje způsob rozhodnutí o žádosti. Pro případ cizince narozeného na území České republiky, jehož zákonný zástupce pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu a podá v souladu s § 88 odst. 3 zákona za narozeného cizince žádost o udělení povolení k trvalému pobytu, je způsob rozhodnutí o žádosti stanoven v § 66 odst. 1 písm. d) zákona... Správní orgány proto postupovaly správně, pokud žádost žalobkyně posuzovaly podle § 88 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Soud k tomu doplňuje, že podle důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců slouží ustanovení § 88 zákona především k tomu, aby měl cizinec, který se narodil na území České republiky, zákonem dočasně upraven pobyt již od okamžiku narození. Hlavním smyslem úpravy pobytu cizince narozeného na území je tudíž jeho ochrana spočívající v tom, že automaticky získává přechodný pobyt po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle na dobu šedesáti dnů od narození (§ 88 odst. 1 zákona). Cizinec narozený na území, jehož zákonný zástupce zde má trvalý pobyt, dále získává tu výhodu, že v případě podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu se pobyt cizince narozeného na území považuje za pobyt trvalý od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti (§ 88 odst. 3 věta druhá zákona). To znamená, že pokud správní orgán žádosti vyhoví, hledí se na cizince narozeného na území tak, že měl na území trvalý pobyt již od narození.“
28. Soud si je na druhou stranu vědom i názoru části doktríny, dle kterého: „Cizinecký zákon nestanoví žádný důvod, pro který by tato žádost mohla být zamítnuta (zřejmě vyjma zastavení řízení z důvodu nepředložení náležitostí). Cílem této úpravy je, aby povolení k pobytu získalo dítě narozené v ČR i v případě, že rodina by nesplňovala podmínky pro získání povolení (např. neměla by dostatečné příjmy). Získá-li dítě pobyt dlouhodobý, bude rodina muset však při jeho prodlužování již splňovat podmínky pro standardní povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.“ (viz ČIŽINSKÝ, Pavel a kol. Cizinecké právo, Praha: Linde, 2012, str. 235). Uvedený názor však není argumentačně nijak odůvodněn, a dle soudu absence důvodů pro zamítnutí žádosti naopak svědčí o tom, že úmyslem zákonodárce nikdy nebylo koncipovat samostatné pobytové oprávnění, resp. jeho zvláštní důvod a na tomto úmyslu se nic do současnosti nezměnilo, jak bylo popsáno výše.
29. Městský soud si je konečně vědom i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č.j. 1 Azs 55/2015 – 46, ve kterém soud uvedl: „Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje s názorem městského soudu, který za rozhodující důvod pro přerušení řízení považoval vedle vyřešení otázky existence platného povolení k trvalému pobytu matky také posouzení důvodu žádosti dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to společného soužití matky a její nezletilé dcery. Stěžovatelka, jako cizinec narozený na území ČR, totiž

podala žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 88 odst. 3 tohoto zákona, který neodvozuje nárok na udělení povolení od společného soužití nezletilého cizince a jeho zákonného zástupce, nýbrž pouze od povolení zákonného zástupce narozeného cizince. Je tak třeba přisvědčit stěžovateli, že závěr městského soudu, že předběžnou otázkou pro udělení trvalého pobytu stěžovatelky je též posouzení společného soužití s matkou, je nesrozumitelný, neboť tuto podmínku pro vyhovění žádosti § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nestanoví. Toto pochybení však nemá vliv na zákonnost rozsudku, neboť soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaný přerušil řízení o žádosti stěžovatelky důvodně.“ V tomto rozhodnutí se však Nejvyšší správní soud zabýval primárně důvody přerušení řízení a ochranou před nečinností, nezkoumal tedy přímo smysl § 88 zákona o pobytu cizinců, ani své závěry v tomto ohledu nijak neodůvodnil. V posuzované věci naopak městský soud musel přímo hodnotit smysl uvedeného ustanovení, který zdůvodnil výše, a dospěl následně k odlišnému závěru než Nejvyšší správní soud. Nadto Ústavní soud v usnesení ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. IV. ÚS 2020/15, ve kterém přezkoumával výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, po neopominutelném konstatování, že není součástí soustavy obecných soudů, bez zdůvodnění naopak přdestřel: „Má-li dojít k revizi (odejmutí) trvalého pobytu cizince, jehož je žadatel o trvalý pobyt potomkem, je přerušeno řízení o žádosti stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu logickým důsledkem zkoumání podmínky uvedené v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.“

30. Soud z výše uvedených důvodů proto nemohl přisvědčit žalobkyni, že by smyslem § 88 zákona o pobytu cizinců bylo koncipovat samostatný důvod pro vydání pobytového oprávnění, tj. narození. Výše soud popsal, že takový záměr zákonodárce jednoznačně neměl v době přijetí zákona a nelze jej dle soudu dovodit ani v důsledku následného vývoje právní úpravy. S ohledem na výše uvedené se soud v posuzované věci neztotožnil s tím, že zařazení do vlastní hlavy svědčí o úmyslu upravit zvláštní důvod vydání trvalého pobytu, ani že by tato úprava byla úplná. Smyslem § 88 zákona o pobytu cizinců je proto dle soudu jednak toliko dočasně upravit na území pobyt cizince od klíčového okamžiku jeho narození a zároveň mu umožnit prostřednictvím zástupců požádat na území o příslušný *druh* pobytového oprávnění na území jako má zákonný zástupce (jinak by to s ohledem například na podmínky podání žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů, resp. dlouhodobého pobytu nebylo zde možné). Splnění konkrétních podmínek pro vydání příslušného druhu pobytu tím však dle soudu není dotčeno.
31. Tento závěr je dle soudu i v souladu s Úmluvou o právech dítěte, neboť respektuje odpovědnost, práva a povinnosti zákonných zástupců (čl. 5) ve vztahu k podání žádosti o stejný druh pobytového oprávnění pro dítě, tj. právo dítěte na zachování rodinných svazků v souladu s vnitrostátní úpravou (čl. 8 odst. 1) a jeho zájem (čl. 3), jakož i zákaz oddělení dítěte od rodičů proti jejich vůli (čl. 9). V tomto ohledu dle soudu mezinárodní závazky nezavazují Českou republiku přiznat dítěti trvalý pobyt pouze z titulu narození na území. Ostatně ve výše citovaném usnesení ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. IV. ÚS 2020/15, Ústavní soud uvedl: „[P]rávo na udělení trvalého pobytu nepředstavuje žádné ústavně chráněné základní právo. Je totiž výsostným právem státu upravit podmínky, za kterých na svém území připustí pobyt cizinců. Ať již krátkodobý nebo trvalý.“
32. Jelikož se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že narození nepředstavuje zvláštní důvod pro vydání pobytového oprávnění, přistoupil následně k posouzení, zda byly v případě žalobkyně splněny podmínky pro zamítnutí její žádosti dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (nepotvrzení důvodů uvedených v žádosti dle § 66).

33. Pokud jde konkrétně o aplikaci § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, městský soud k tomu dodává, že aktuální znění § 66 odst. 1 zákona o pobytu cizinců sice obsahuje množinu důvodů udělení povolení k trvalému pobytu, kterým je společné to, že se povolení k trvalému pobytu vydá bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území. Konkrétně se jedná o humanitární důvody, jiné důvody hodné zvláštního zřetele, dále je-li to v zájmu České republiky, a pokud o oprávnění k pobytu cizinec žádá jako dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti jejich společné soužití. Nicméně z této množiny v posuzované věci s ohledem na legislativní změny v podstatě přicházel v úvahu u žalobkyně pouze důvod dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo proto nepochybovalo, pokud v případě cizince aplikovalo § 88 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
34. V posuzované věci však ministerstvo shledalo, že podmínka společného soužití nebyla prokázána, žalobkyně žila ve společné domácnosti pouze s matkou (otec byl ve výkonu trestu odnětí svobody), žádost proto zamítlo dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v tomto směru konstatoval, že není podstatné, jak nastalou situaci odloučení subjektivně vnímají rodiče žalobkyně, tj. zda například otec považuje situaci za trvalou či nikoliv. Podstatné je, že objektivně není možné žít ve společné domácnosti s otcem, ani poskytování péče z jeho strany. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný při výkladu podmínky společného soužití klade důraz zejména na společné bydlení. Dočasnost situace pro něj nehraje roli, když v době rozhodování je zřejmé, že společný pobyt není realizován kvůli výkonu trestu, a ani finanční rozměr v tomto ohledu není podstatný.
35. Pojem společného soužití uvedený v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není v zákoně o pobytu cizinců definován. Jeho výkladem, resp. splněním této podmínky se soudy zabývaly zejména ve vztahu k cizincům, kteří měli teprve v úmyslu přicestovat na území ze zahraničí (tak například Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 30. 10. 2017, č. j. 22 A 5/2016 – 37, Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 6. 2017, č. j. 48 A 21/2016-44, Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 13. 10. 2015, č.j. 57 A 120/2014-46).
36. Nejvyšší správní soud pak tuto argumentaci převzal a shrnul v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č.j. 5 Azs 306/2017-24: *„Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval výkladem pojmu „společné soužití“ a konstatoval, že zákon o pobytu cizinců tento pojem nedefinuje, nicméně se musí jednat o situaci, kdy rodič s dítětem skutečně žije, resp. sdílí s ním společnou domácnost. Potud lze s žalovaným souhlasit... Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. V této souvislosti lze odkázat na § 69 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podává zásadně na zastupitelském úřadu a pouze pro případ, že žadatel pobývá na území ČR v rámci přechodného pobytu, ji lze též podat Ministerstvu vnitra. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí*

tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný... Samotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval mimo území ČR, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou. Vzhledem k tomu, že § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje, resp. v rozhodné době požadoval, nezaopatřenost zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední nebo vysoké škole (§ 178a zákona o pobytu cizinců) a zároveň, jak bylo výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území ČR, bude tato situace v obdobných případech vcelku pravidelně nastávat. Je však zcela běžné, že studium lze v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku) ukončit.

37. Jak vyplývá z právě uvedené citace rozsudku Nejvyššího správního soudu, je v nyní posuzované věci třeba zohlednit i judikaturu civilních soudů týkající se pojmu společná domácnost nacházející se v občanském zákoníku, který byl účinný do 31. 12. 2013. Judikatura dovodila, že pojem „společná domácnost“ zpravidla předpokládá společné bydlení, přičemž výjimkou z tohoto pravidla je například dočasný a přechodný pobyt na jiném místě z důvodu léčení, návštěvy příbuzných, výkonu práce apod. Jedná se o spotřební společenství trvalé povahy, proto společnou domácnost představuje jen skutečné a trvalé soužití, v němž její členové přispívají k úhradě a obstarávání společných potřeb a v němž společně a bez rozlišování hospodaří se svými příjmy. Spolužijící fyzická osoba musí žít ve společné domácnosti tak, jako by byla členem rodiny. O společnou domácnost dvou nebo více fyzických osob jde jen tehdy, jestliže spolu skutečně a trvale žijí na jednom nebo více místech a jestliže opravdu společně uhrazují náklady na své potřeby. Vznik společné domácnosti tedy předpokládá, že tyto osoby projeví vůli být členy spotřebního společenství, v němž chtějí nadále setrvávat (viz například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 21 Cdo 4795/2009). Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č.j. 9 Azs 304/2016-35, uvedl ve vztahu k úpravě domácnosti dle nového občanského zákoníku: „Přestože definici společné domácnosti nepřevzal, nelze od ní odhlédnout, a to zvláště, vezmeme-li v úvahu, že soudní praxe pomocí této definice dovodila a do jisté míry ustálila právě i obsah pojmu společné domácnosti, který zůstal zachován i v současné právní úpravě (Hlava III nového občanského zákoníku).“
38. Z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č.j. 5 Azs 306/2017-24, vyplývá, že ke společnému soužití, resp. žití ve společné domácnosti může, nikoli nutně musí docházet již v průběhu řízení. Pozornost správních orgánů se však musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem na území, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Nelze tak odhlédnout od úmyslu cizinců vést takové společné soužití, jakožto pospolitost. Cílem sloučení rodiny je umožnit realizaci rodinného života, zejména vytvoření či udržení základních vazeb mezi rodinnými příslušníky. Na rozdíl od případu řešeného Nejvyšším správním soudem sice v posuzované věci nebylo důvodem odděleného života zahraniční studium dítěte, nýbrž pobyt otce ve věznici, tj. důvod na straně rodiče (lze si představit například i situaci, kdy by byl rodič dítěte dlouhodobě hospitalizován). Dle městského soudu se i tak jedná o obdobnou situaci a závěry Nejvyššího správního soudu je možné aplikovat i v tomto případě. Má-li tedy správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně, tedy aby vyvrátil žadatelem tvrzený důvod.

Současně je nutné zkoumat, zda překážka neumožňující společné soužití nemá v dohledné době skončit.

39. V posuzované věci se však správní orgány spokojily pouze s konstatováním, že výkon trestu odnětí svobody otce žalobkyně v době rozhodnutí objektivně a minimálně po dobu výkonu trestu odnětí znemožňoval žití ve společné domácnosti, tedy realizování společného pobytu s jejím otcem. Úmyslem budoucího společného soužití s tímto rodičem se nezabývaly, nijak důvod žádosti nevyvrátily.
40. K tomu soud uvádí, že ze správního spisu, konkrétně například ze samotné žádosti o povolení k trvalému pobytu je zřejmé, že jak žalobkyně, tak i její otec uvedli shodnou adresu místa pobytu. Dle rodného listu se žalobkyně narodila dne 17. 11. 2012. V popisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob je uvedeno, že Vrchní soud v Praze, jakožto soud odvolací, rozhodl ve věci pod sp. zn. 11To 1187/2012 dne 23. 11. 2012. Soud dále z evidence historie věznění otce žalobkyně zjistil, že počátek věznění nastal dne 15. 10. 2013, tj. až téměř rok po narození žalobkyně, a skončil dne 26. 2. 2016.
41. Rozhodnutí správních orgánů byla sice v dané věci vydána až v roce 2014, tj. v době, kdy se měl otec žalobkyně skutečně nacházet již ve výkonu trestu odnětí svobody, nicméně to samo o sobě nevyvrací důvod žalobkyní podané žádosti, tj. že by důvodem žádosti bylo ve skutečnosti něco jiného. S ohledem na počátek věznění otce žalobkyně jednak nelze vyloučit, že po narození žalobkyně do doby nástupu výkonu trestu odnětí svobody otce již probíhalo jejich společné soužití. Zejména se však správní orgány nevypořádaly s tím, že žalobkyně měla v úmyslu žít společně s otcem i po ukončení jeho věznění a otázkou dočasnosti této překážky. Nelze přitom odhlédnout od trvající vůle členů domácnosti, přestože mohou na základě nějaké okolnosti po určitou dobu pobývat na jiném místě (například výkon trestu, případně i dlouhodobá hospitalizace, atd.). Tím spíše pokud již ke společnému soužití docházelo.
42. Z těchto důvodů proto městský soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se ztotožnil s žalobkyní, že samotným výkonem trestu odnětí svobody není úmysl společného soužití sám o sobě zasažen, resp. žalovaný se tímto nezabýval, a nevyvrátil *tvrzený důvod žádosti*. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K zamítnutí žádosti žalobkyně podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nepotvrzení důvodu dle § 66 odst. 1 písm. f) téhož zákona pouze z důvodu výkonu trestu odnětí svobody otce žalobkyně proto došlo předčasně.
43. Výše uvedené však ještě neznamená, že žalobkyni bude ve výsledku skutečně uděleno povolení k trvalému pobytu. Městský soud totiž musí dále doplnit, že již z prvoinstančního rozhodnutí, jakož i písemnosti ministerstva ze dne 4. 4. 2014 označené jako „Postoupení odvolání a podkladových materiálů k jeho projednání“, bylo zřejmé, že v průběhu pobytového řízení žalobkyně ministerstvo rovněž zjistilo, že u jejího otce bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu vedeného ministerstvem pod sp. zn. OAM-1942/ZR-2013, o kterém nebylo pravomocně rozhodnuto.
44. Ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č.j. 1 Azs 55/2015 – 46, se však soud ztotožnil se závěrem zdejšího soudu, že v případě žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, podané jménem dítěte podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je důvodné přerušit řízení o takové žádosti dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, pokud zároveň probíhá řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému

pobytu rodiče narozeného dítěte, neboť se v tomto případě jedná o předběžnou otázku, která má bezprostřední vliv na rozhodnutí ve správním řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. V usnesení ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. IV. ÚS 2020/15, se následně i Ústavní soud s tímto závěrem Nejvyššího správního soudu ztotožnil: „*Jak správně zdůraznil Nejvyšší správní soud, v napadeném rozsudku, pokud v době podání žádosti stěžovatelky bylo povolení k trvalému pobytu její matky předmětem probíhajícího řízení o zrušení povolení podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, bylo namístě vyčkat výsledku tohoto řízení. Samozřejmě přitom platí, že důvodem pro přerušení řízení musí být pouze konkrétní aktuální pochybnosti o naplnění zákonných podmínek pro vyhovění žádosti, nikoliv možné obecné pochyby, které nemají a ze své podstaty ani nemohou mít žádnou referenční relevanci.*“

45. V posuzované věci se správní orgány možnosti přerušit řízení u žalobkyně nijak nezabývaly, neboť kvůli výkonu trestu otce aplikovaly § 75 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Jelikož však městský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, nelze vyloučit, že možnost přerušení řízení bude aktuální a v souladu s judikaturou relevantní skutečností v závislosti na tom, v jaké fázi se nachází řízení o zrušení pobytového oprávnění otce žalobkyně, resp. zda již bylo pravomocně ukončeno či nikoli, případně zda si již žalobkyně v mezích neobstarala jiné pobytové oprávnění.
46. Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené. Každé rozhodnutí vydávané ve správním řízení má být přitom přiměřené a odpovídat požadavkům dle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný však konstatoval, že ministerstvo v tomto případě nemělo povinnost posuzovat přiměřenost vydaného rozhodnutí, s čímž se žalobkyně neztotožňuje. V tomto směru považuje rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné.
47. K takto obecně formulované námitce nicméně městský soud předně konstatuje, že na základě § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního je žalobci uložena povinnost uvést v žalobě skutková tvrzení a právní argumentaci, která musí být individualizována ve vztahu k žalobci a k projednávané věci. Za žalobní bod lze považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nepřezkoumatelné, potažmo nezákonné. Právní důvody nicotnosti, nepřezkoumatelnosti, případně nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Míra precizace žalobních bodů pak do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je proto žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může soud přistoupit a posuzovat jej (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudek ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. 7 Afs 104/2004).
48. Přestože v nyní posuzované věci žalobkyně bez uvedení bližší konkretizace ve vztahu k posuzování přiměřenosti vydaného rozhodnutí sdělila, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, soud nedošel k závěru, že by v tomto ohledu rozhodnutí trpělo takovými vadami, které by jej činily nepřezkoumatelným. Jak bylo uvedeno výše, nepřezkoumatelnost je založena pouze těmi nejzávažnějšími vadami správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. K takovému závěru soud nedošel; správní orgány srozumitelně uvedly důvody, kvůli kterým nebylo jejich povinností zkoumat přiměřenost, a soud v tomto ohledu neshledal vady stran nepřezkoumatelnosti.

49. Pokud se tedy žalobkyně dovolávala přiměřenosti a požadavků dle § 2 odst. 4 správního řádu, patrně v tom ve skutečnosti spatřovala nezákonnost rozhodnutí. S ohledem na to, že soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pro důvody uvedené výše, bude ale žalovaný muset v rámci odvolacího řízení mimo jiné i znovu posoudit všechny okolnosti daného případu a přijmout řešení v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Z tohoto důvodu se dále tímto soud nezabývá.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). Právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Tento právní názor lze shrnout tak, že se správní orgány v rámci posouzení žádosti, na které dopadá § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, musí zabývat důvodem žádosti, úmyslem osob žít ve společné domácnosti, resp. realizovat společného soužití a otázkou dočasnosti překážky znemožňující toto soužití, a vyvrátit důvod podané žádosti, tj. že důvodem žádosti bylo ve skutečnosti něco jiného.
51. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla v této věci plný úspěch.
52. Dle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2014, č. j. 45 A 11/2012 – 61, při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 1 soudního řádu správního soud zpravidla přizná úspěšnému účastníkovi i náhradu nákladů, jež tento účastník vynaložil v souvislosti s rozhodováním o předběžném opatření a o odkladném účinku, a to i když v dané souvislosti bylo rozhodnuto v jeho neprospěch, což byl případ žalobkyně. Rozhodný je totiž pouze úspěch účastníka ve věci samé, a nikoli úspěch při dílčích rozhodnutích předběžné povahy učiněných soudem v průběhu řízení.
53. Náhrada nákladů řízení proto představuje žalobkyní zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení žalobkyně právním zástupcem Naďou Smetanovou, advokátkou. Zástupce učinil 2 úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění] a za každý tento úkon mu náleží režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tak byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2018

JUDr. Karla Č h á b e r o v á, v.r.
předsedkyně senátu